

7) zestawienie funduszy, przeznaczonych na pokrywanie świadczeń instytucji wzajemnej pomocy;

8) zestawienie zobowiązań instytucji ubezpieczeniowych w stosunku do osób, nie będących uczestnikami tych instytucji;

9) realizacja świadczeń należnych b. członkom izb i ich rodzinom;

10) ściąganie zaległych wierzytelności.

§ 3. Likwidator opracowuje i przedstawia Ministrowi Zdrowia wnioski dotyczące:

1) zasad i sposobu likwidacji majątku izb lekarskich i lekarsko-dentystycznych, przeznaczonego na pokrywanie zobowiązań instytucji ubezpieczeniowych i instytucji wzajemnej pomocy, prowadzonych przez izby;

2) wysokości odpraw, przewidzianych dla osób, określonych w art. 3 ust. 2, oraz osób, określonych w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 1950 r. o zniesieniu izb lekarskich i lekarsko-dentystycznych (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 326);

3) wysokości funduszu odpraw lekarskich ubezpieczeniowych i funduszu odpraw instytucji wzajemnej pomocy;

4) majątku izb, podlegającego przelaniu na uzupełnienie funduszy, wymienionych w pkt. 2);

5) majątku podlegającego przekazaniu na rzecz Skarbu Państwa i na rzecz Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia.

§ 4. 1. Likwidator przeprowadza likwidację majątku zniesionych izb według planu likwidacji, zatwierdzonego przez Ministra Zdrowia. Plan ten Likwidator obowiązany jest przedstawić Ministrowi Zdrowia w terminie do dnia 31 grudnia 1950 r.

2. Plan likwidacji powinien w szczególności zawierać wnioski dotyczące uregulowania spraw pracowników, zatrudnionych w b. izbach lekarskich i lekarsko-dentystycznych.

§ 5. W ciągu miesiąca od daty zatwierdzenia planu likwidacji Likwidator obowiązany jest przedstawić Ministrowi Zdrowia preliminarz budżetu likwidacji.

§ 6. 1. Likwidator przedstawia Ministrowi Zdrowia wszelkie żądane informacje i wyjaśnienia, a co pół roku okresowe sprawozdania o przebiegu czynności likwidacyjnych.

2. Likwidator obowiązany jest na żądanie Centralnej Rady Związków Zawodowych i Zarządu Głównego Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia udzielać informacji i wyjaśnień.

§ 7. Akta zniesionych izb lekarskich i lekarsko-dentystycznych oraz akta likwidacyjne po zakończeniu likwidacji i uzyskaniu od Ministra Zdrowia absolutorium Likwidator przekazuje do archiwum Ministerstwa Zdrowia.

§ 8. 1. Likwidator reprezentuje majątek izb wobec sądów, władz i urzędów państwowych i instytucji prawa publicznego.

2. Likwidator zarządza majątkiem izb lekarskich i lekarsko-dentystycznych, reprezentuje interesy tych izb i ich majątku wobec pracowników izb i osób trzecich z tytułu zobowiązań i wierzytelności, wynikających z czynności prawnych władz zniesionych izb, zawiera układy likwidacyjne z wierzycielami i dłużnikami, umarza i odpisuje z bilansu nieściągalne należności do kwoty zł 5.000.— w poszczególnym przypadku.

3. Umożnienie i spisanie z bilansu nieściągalnej należności wyższej niż 5.000.— zł wymaga uprzedniej zgody Ministra Zdrowia. Układy likwidacyjne z dłużnikami, przewidujące redukcję sumy dłużnej o więcej niż 30%, wymagają również uprzedniej zgody Ministra Zdrowia.

4. Likwidator może zawierać układy i zaciągać zobowiązania tylko jeśli to jest niezbędne do przeprowadzenia czynności likwidacyjnych.

5. Do poszczególnych spraw lub czynności prawnych Likwidator może ustanawiać pełnomocników i może im udzielać prawa substytucji.

§ 9. Czynności techniczne, związane z likwidacją majątku izb, wykonuje biuro Likwidatora. Likwidator ponosi odpowiedzialność za funkcjonowanie biura i jest bezpośrednim zwierzchnikiem pracowników tam zatrudnionych. Liczbę personelu biura oraz jego wynagrodzenia ustala Minister Zdrowia na wniosek Likwidatora.

§ 10. 1. Likwidatorowi przysługuje wynagrodzenie w wysokości odpowiadającej uposażeniu pracowników państwowych wraz z przypadającymi dodatkami według grupy II, przewidzianej w art. 4 pkt. 3) ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39).

2. Przy podróżach służbowych Likwidator pobiera należności na zasadach i w wysokości obowiązujących dla pracowników państwowych wymienionej w ust. 1 grupy uposażenia w razie pełnienia czynności poza zwykłym miejscem służbowym.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

MINISTER ZDROWIA

T. Michejda

1385.

ZARZĄDZENIE

MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 27 września 1950 r.

w sprawie przekazania władzom podległym decyzji o przeznaczeniu lokalu mieszkalnego na mieszkanie służbowe.

Na podstawie § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1950 r. w sprawie mieszkań służbowych i mieszkań pracowniczych (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 257) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wymienione w § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1950 r. w sprawie mieszkań służbowych i mieszkań pracowniczych (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 257) uprawnienia naczelnej władzy nadzorczej pracodawcy przekazuje się co do urzędów, instytucji i przedsiębiorstw, podległych Ministrowi Handlu Wewnętrznego, prezydentom wojewódzkich rad narodowych (wydziałom handlu), a w m. st. Warszawie i m. Łodzi — prezydentom rad narodowych tych miast (wydziałom handlu).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

MINISTER HANDLU WEWNĘTRZNEGO

w/z W. Zawadzki

1386.

DECYZJA MINISTRA FINANSÓW

z dnia 9 października 1950 r.

o uznaniu instytucji kredytu długoterminowego za rozwiązane.

Na podstawie art. 35 ust. 2 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o zasadach i trybie likwidacji niektórych instytucji kredytu długoterminowego (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 411) uznaje za rozwiązane niżej podane instytucje kredytu długoterminowego:

- 1) Towarzystwo Kredytowe Miejskie w Warszawie,
- 2) Zachodnio-Polskie Towarzystwo Kredytowe Miejskie w Poznaniu,
- 3) Towarzystwo Kredytowe m. Łodzi,
- 4) Piotrkowskie Towarzystwo Kredytowe Miejskie w Piotrkowie,
- 5) Lubelskie Towarzystwo Kredytowe Miejskie w Lublinie,
- 6) Kieleckie Towarzystwo Kredytowe Miejskie w Kielcach,
- 7) Radomskie Towarzystwo Kredytowe Miejskie w Radomiu,
- 8) Częstochowskie Towarzystwo Kredytowe Miejskie w Częstochowie,
- 9) Kaliskie Towarzystwo Kredytowe Miejskie w Kaliszu,
- 10) Płockie Towarzystwo Kredytowe Miejskie w Płocku,
- 11) Towarzystwo Kredytowe Ziemskie w Warszawie,
- 12) Poznańskie Ziemstwo Kredytowe w Poznaniu,
- 13) Towarzystwo Kredytowe Przemysłu Polskiego w Warszawie.

MINISTER FINANSÓW

K. Dąbrowski

1387.

OKÓLNİK MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 września 1950 r.

w sprawie stosowania do państw obcych i personelu przedstawicielstw tych państw w Polsce zwolnień podmiotowych w podatku od nabycia praw majątkowych i w opłacie skarbowej od podań i świadectw.

Ministerstwo Finansów uchyla okólnik z dnia 21 czerwca 1948 r. w sprawie zwolnień w podatku od nabycia praw majątkowych przedstawicielstw dyplomatycznych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 69, poz. 282) i poleca w przypadkach:

a) nabycia praw majątkowych z czynności, wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt. 2 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 53, poz. 418) przez osoby w tym przepisie wymienione,

b) złożenia podania do władz lub urzędów państwowych przez osoby wymienione w przepisie dodatkowym Nr 14 lit. c) części II Tabeli opłat skarbowych, stanowiącej załącznik do dekretu o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 53, poz. 419) i wydania na skutek tego podania świadectwa (zezwoleń)

— stosować na podstawie powołanych przepisów zwolnienie podmiotowe w podatku od nabycia praw majątkowych lub w opłacie skarbowej już z chwilą powstania obowiązku podatkowego.

Ponieważ jednak zwolnienia powyższe mogą być przyznawane tylko na zasadzie wzajemności, przeto w każdym przypadku zgłoszenia żądania zastosowania zwolnienia w myśl powołanych przepisów, urząd państwowy bądź płatnik, obowiązani do pobrania podatku lub opłaty, mogą zastosować zwolnienie podmiotowe jedynie pod warunkiem, że występujący z takim żądaniem złoży równocześnie urzędowi lub płatnikowi odpowiednie zaświadczenie Ministerstwa Spraw Zagranicznych, stwierdzające, iż w państwie, którego przedstawicielstwo lub personel w Polsce żąda przyznania tego zwolnienia, Państwo Polskie, polskie przedstawicielstwo lub personel tego przedstawicielstwa korzystają z takich samych przywilejów w daniach publicznych przy wykonywaniu takich samych czynności.

Odpisy aktów, stwierdzających nabycie praw majątkowych, płatnicy obowiązani są przesać, wraz z zaświadczeniem, oddziałowi finansowemu rady narodowej, właściwemu dla wymiaru i poboru podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej

W zakresie opłat skarbowych od podań i świadectw żądanie złożenia zaświadczenia może być przez władzę lub urząd zaniechane przy wnoszeniu dalszych podań przez to samo przedstawicielstwo lub jego personel w takich samych sprawach, jeżeli przy pierwszym podaniu dotyczącym takich samych spraw złożono zaświadczenie, a wnoszenie takich podań oraz wydawanie świadectw ma charakter częstotliwy. Odpis złożonego zaświadczenia, wraz z krótką informacją, jakiego rodzaju podań i świadectw (zezwoleń) dotyczy, należy przesać Ministerstwu Finansów z powołaniem się na niniejszy okólnik.

Zastosowanie zwolnienia i niepobranie opłaty skarbowej należy stwierdzić na podaniu i świadectwie zgodnie z przepisami § 21 ust. 6 zdanie drugie i § 22 ust. 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 listopada 1948 r. w sprawie wykonania dekretu o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 469).

W sprawach, w których obowiązek podatkowy w podatku od nabycia praw majątkowych powstał przed dniem ogłoszenia niniejszego okólnika, a w których Ministerstwo Finansów nie wydało dotychczas konkretnych zarządzeń, organy finansowe powiadomią o niepobraniu podatku bezpośrednio Ministerstwu Spraw Zagranicznych przesyłając odpis zawiadomienia w drodze służbowej Ministerstwu Finansów.

Natomiast o wszystkich przypadkach stosowania do przedstawicielstw państw obcych i ich personelu zwolnienia od opłat skarbowych od podań i świadectw, nie opartego na konkretnych zarządzeniach Ministerstwa Finansów — władze i urzędy państwowe powiadomią Ministerstwo Finansów.

MINISTER FINANSÓW

w/z L. Kurowski

1388.

LISTA OSÓB WYRÓŻNIONYCH ODZNAKĄ „PRZODOWNIKA PRACY“

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1949 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Przodownika Pracy“ oraz odznaki i dyplomu „Zasłużonego Przodownika Pracy“ (Monitor Polski Nr A-46, poz. 626) następujące osoby zostały wyróżnione w dniu 1 października 1950 r. odznaką

„PRZODOWNIKA PRACY“

przez Dyрекję Generalną Kolei Państwowych:

Augustyniak Józef, Baierlein Czesław, Baumann Józef, Bober Wiktor, Bocian Franciszek, Boruszak Szczepan, Brzeziński Czesław, Dehmel Hieronim, Dłużyński Sylwester, Dybol Jan, Fabiś Feliks, Folda Stanisław, Gadziński Leon, Grzybowski Bolesław, Jabłoński Czesław, Jackowski Teodor, Jankowski Stanisław, Kaczor Paweł, Kamiń-

ski Sylwester, Kasprzak Leon, Kosmowski Franciszek, Kubiak Jan, Kujawski Aleksander, Lewandowski Jan, Luboński Józef, Łączny Stanisław, Łukaszewicz Brunon, Maciejewski Feliks, Malicki Kazimierz, Małecki Józef, Marcinkowski Władysław, Mioduszewski Tadeusz, Mroczkowski Jan, Nowak Kazimierz I, Orłowski Marian, Paetz Jan, Pięta Bernard, Pokrzywiak Józef, Puciata Romuald, Roszyk Jan, Stachowiak Leon, Ziarczyk Zygfryd, Żytkowiak Stanisław.

1389.

LISTA OSÓB WYRÓŻNIONYCH ODZNAKĄ „RACJONALIZATORA PRODUKCJI“

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1949 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Racjonalizatora Produkcji“ oraz odznaki i dyplomu „Zasłużonego Racjonalizatora Produkcji“ (Monitor Polski Nr A-46, poz. 625) następujące osoby zostały wyróżnione w dniu 1 października 1950 r. odznaką

„RACJONALIZATORA PRODUKCJI“

przez Dyрекję Generalną Kolei Państwowych:
Pięta Bernard.

DZIAŁ II

SPRAWY GOSPODARKI NARODOWEJ

1390.

OKÓLNİK Nr 15 PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 11 października 1950 r.

w sprawie kontroli zużycia paliwa przez pojazdy mechaniczne.

W związku z uchwałą Prezydium Rządu z dnia 6 września 1950 r. w sprawie oszczędności paliw i smarów w gospodarce samochodowej i rolnej (Monitor Polski Nr A-98, poz. 1235) wyjaśnia się, co następuje:

1. Zarządzenia, o których mowa w rozdziale II pkt 1 i 6 powołanej we wstępie uchwały, oprócz wszystkich Ministrów winni również wydać Kierownicy Urzędów Centralnych. Zarządzenia te powinny być wydane niezwłocznie.

2. Kontrola zużycia paliwa płynnego powinna być oparta na obowiązującej w danym resorcie sprawozdawczości z gospodarki samochodowej i na karcie drogowej, wprowadzonej zarządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 5 grudnia 1949 r. (Dziennik Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych Nr 37, poz. 273).

3. Przez „obowiązek zwrotu nieużytego paliwa płynnego“ (rozdział II pkt 1 lit. d) powołanej wyżej uchwały) należy rozumieć obowiązek zwrotu nieużytego paliwa przy przekazywaniu pojazdu do remontu, przy przekazywaniu pojazdu do innej jednostki itp.

4. Zarządzenia, o których mowa w pkt. 1 niniejszego okólnika, powinny być redagowane po zasięgnięciu fachowych wskazówek w Ministerstwie Komunikacji (Departament Samochodowy).

5. Odpisy wydanych zarządzeń należy przesyłać do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Departament Komunikacji i Łączności).

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI

PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w/z E. Szyr

1391.

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 3 października 1950 r.

o ustaleniu wykazu przedsiębiorstw państwowych, wolnych od podatku dochodowego w roku podatkowym 1950.

Na podstawie art. 3 pkt. 3) dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 414) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wykaz tych przedsiębiorstw państwowych, określonych w art. 3 pkt. 3) dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 414), które wolne są od podatku dochodowego w roku podatkowym 1950. Wykaz ten stanowi załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1950 r.

MINISTER FINANSÓW

K. Dąbrowski